

מסכת פאה

פרק ד

א. היפאה נטחת במחבר לחרקע. בדילת ובדקל, בעל הבית מוריד ומחלק לעניים. רבי שמעון אומר, אף בחליקי אגוזים. אפלו תשעים ותשעה אומרים לחלק ואחד אומר לבוז, זה שומען, שאמր כהלה:

ב. בדילת ובדקל איןכו, אפלו תשעים ותשעה אומרים לבוז ואחד אומר לחלק, זה שומען, שאמר כהלה:

ג. נטל מkickת פאה וזרקה על השאר, אין לו בה כלום. נפל לו עליה, ופרש טליתו עליה, מעבירין אותה הימנו. וכן בלקט, וכן בעמר השכחה:

ד. פאה אין קוצרין אותה במגליות, ואין עזקוריון אותה בחרקמות, כדי שלא יכו איש את רעהו:

ה. **שֶׁלּוֹשׁ אֲבָעִוּת בַּיּוֹם,** בשחר ובחוץ ובמגחה. רבנן גמליאל אומר, לא אמרו אלא כדי שלא יפתחו. רבי עקיבא אומר, לא אמרו אלא כדי שלא יוסיפו. של בית נמר כי מלקטין על החבל, ונוננים פאה מכל אמן ואמן:

ו. עובד כוכבים שקצר את שדהו ואחר כך נתקיר, פטור מן הלקט ומן השכחה וכן היפה. רבי יהודה מחייב בשכחה, שאין השכחה אלא בשעת העמור:

ז. הקדיש קמה ופדה קמה, חיב. עמרין ופדה עמרין, חיב. קמה ופדה עמרין, פטורה, שבעת חובתה ניתנה פטורה:

ח. כיוצא בו, המקדיש פרוטתו עד שלא בא לעונת המעשרות, ופדיון, חיבין. משבאו לעונת המעשרות, ופדיון, חיבין. הקדישן עד שלא נגמר וגמרן הגזבר, ואחר כן פדיון, פטורים, שבעת חובתו היו פטורים:

ט. מי שלקט את הפאה ואמר הרי זו לאיש פלוני עני, רבי אליעזר אומר, זכה לו. וחכמים אומרים, יתננה לעני שנמצא ראשון. הלקט והשכחה והפהה של עובד כוכבים חיב במעשרות, אלא אם כן הפקיר:

י. איזהו לךט, הנושא בשעת הקצירה. היה קוצר, קצר מלא ידו, פלש מלא גמצו, הכהו קוז ונפל מיד לאָרֶץ, הרי הוא של בעל הבית. תוכה היד ותוך המגל, לענינים. אחר היד ואחר המגל, לבעל הבית. ראש היד וראש המגל, רבינו ישמעאל אומר, לענינים. רבינו עקיבא אומר, לבעל הבית:

יא. חורי הגמלים שבתו הקמה, הרי הוא של בעל הבית. שלאחר הקוצרים, העליונים לענינים, והתקותנים של בעל הבית. רבינו מאיר אומר, הכל לענינים, שפסק לךט, לךט: